Írta: Bereczki Lajos
2017. október 11. szerda, 15:33

Számos eseményen vehettek részt az érdeklődők, a Csorba Győző Könyvtár rendezésében, az Országos Könyvtári Napokon október 2 és 10 között. Ezernél több vendég fordult meg rajtuk a Tudásközpontban, teltházas volt mindegyik, nem volt ez másképp Lackfi János költő, műfordító, - saját bevallása szerint tűzoltó, katona, és vadakat terelő juhász - estjén sem, amellyel egyben zárul is a nagysikerű sorozat.

Lackfi János a kortárs magyar költészet megkerülhetetlen alakja, **Mezey Katalin** és **Oláh János**
fiaként a poétikát gyerekkorában az anyanyelvvel együtt sajátította el, mintegy harminc kötet szerzőjeként pedig folyamatosan bizonyítja, hogy az örökséggel jól bánik. Hatgyermekes apukaként a legkisebbekkel is szót ért, ez számos kötetében kitapintható, azon kevés honi verselőink egyike, aki a saját irodalmi műveit is képes a nagyközönség előtt színvonalasan interpretálni. A humor sem áll távol tőle, ahogy ezt verseiben is számos alkalommal megcsillogtatja, a nyelvi lelemények és az irodalmi travesztia szintén ismerős terep a számára.

- Az Országos Könyvtári Napok idei jelmondata: "Csak tiszta forrásból..." Önnek mit jelent ez a szókapcsolat? - **Kodálynál** ez sokkal egyértelműbb volt, hiszen azt jelentette, hogy vissza kell menni a népzenei gyökerekhez, abból a tiszta forrásból kell meríteni. Ma már ez egy kicsit bonyolultabb, hiszen kezdenek megjelenni új stílusok, amelyek a magyar népdalok és új stílusú zenék összemosódásából jönnek létre, a world musicban, a crossoverben és a folkban rengeteg árnyalat tűnik elő. Nagyon fontos volt, hogy régen előássák ezeket a népzenei alkotásokat, úgymond egy „gyémánt alapot” felmutassanak, megleljenek. Ma ezer árnyalatában létezik a popkultúra, a kortárs kultúra, a népzene és a műzene, ezért kissé árnyaltabb a kép. Én magam is folyamatos párbeszédben vagyok a hagyománnyal, a nyelvet anyanyelvként használom, anélkül, hogy olyan ájult tisztelettel adóznék neki, amitől megkövül, idegenné válik, eltávolodik az emberektől.

- Szívesen nyúl más korok, szerzők műveihez, amellyel időnként megosztja olvasóit. Hogy látja mindezt?

- Sokan szeretik és követik ezt a fajta alkotói módszert, a facebookon 47 ezer lájkolóm van, akik kiszólnak, beszólnak, a ház előtt álló virtuális kispadként működnek. Elmondják élményeiket, véleményüket, akár különvéleményüket is, ami nem baj, ha indulatos lenne, az sem lenne igazán baj. A Neten időnként bedurvulnak a kedélyek, de én azt gondolom, hogy az irodalom halála nem a gyűlölet, hanem az unalom. Nagyon fontos, hogy érzelmet keltsen, a megértés első fázisa lehet a gyűlölet, a harag, vagy a düh, hogy aztán sikerül-e eljutni egy finomultabb állapotig, az egy másik kérdés. Aki úgy érzi, hogy bírja a sarat és állja és van vér a pucájában, az kiviheti az árut a „közpiacra".

- A közbeszéd durvulása hazánkban megfigyelhető, megjelenik ez az irodalomfogyasztók körében is?

- Megjelenik, de leginkább csak beköszön. Ha megjelenik egy troll, amire én odaérek általában az oldalam kedvelői, a „hívek" széttépik darabokra. Persze én sem szeretem, hogy a közbeszéd ennyire eldurvult, bulvárosodott, személyeskedővé vált. Olyan ez, mint a
Shakespeare
drámák kora, a legaljasabb, legtüzesebb és leglajhább kedélyek jelennek meg és csapongása mindannak, ami emberi – ez íróként nagyon kapóra jön nekem, hiszen sok hasznosítható elemet kapok szinte készen.

- Egy mai író elszigeteli magát a társadalmi környezettől?

- Nem, isten ments! Én közéletileg is nagyon aktív vagyok, ami nem napi politikát jelent. Például

Ónodi Eszterrel
együtt idén a Jószolgálat-díjnak lettünk a nagykövetei, mert fontosnak tarjuk, hogy a szociális munka névtelen héroszai is támogatáshoz, ösztönzéshez jussanak. Az Igazgyöngy Alapítványtól a Bátor Táborig sok szervezettel dolgoztam együtt, ez az én társadalmi aktivitásom, olyan konkrét ügyek ezek, amelyek az egyes emberről szólnak. Persze beszélhetnénk arról is, hogy mit csináljon
Donald Trump
, vagy
Orbán Viktor
, de ez azért súlytalan, mert semmi tétje nincsen, úgysem azt csinálják, amit én mondok. Természetesen elmegyek szavazni így az én véleményem is áttételesen benne lesz a kialakult helyzetben, de fontosabbnak tartom, hogy napi szinten legyenek jó ügyek, ami mellé oda lehet állni.

- A mai irodalmi pódiumbeszélgetés címe Szóvihar, amely egy nemrég megjelent kötetének is a címe. Kapcsolódik a beszélgetés a kötet tartalmához, vagy ezen túltekint?

- Annyiban kapcsolódik, hogy negyvenhatodik évemet taposom, hat gyermekkel két unokával, szóval „nagypapó" vagyok. Eljött tehát az ideje egy összegzésnek, egy láthatatlan jubileum is itt

kopogtat, 1987-ben jelent meg először írásom országos lapban, vagyis harminc éve publikálok. Tavaly jelent meg Szóvihar címmel egy új kötetem, az első 15 évem lírai termésének gyűjteménye, de tavaly futott ki a Milyenek a magyarok sorozat negyedik kötete, mivel Három a magyar igazság és Egy a ráadás. Egy ciklus lezárult itt is és valami más fog következni. Küszöbön áll, novemberben jelenik egy új könyvünk, amely Szilágyi Örzsébet e-mailjét megírta címmel jelentkezik, amelyet Vörös István kollégámmal közösen készítünk, akivel az Apám kakasa kötetünket is létrehoztuk korábban. Az új kötetben a gimnáziumi tananyag nagy verseit írtuk át mai változatra, az Ómagyar Mária-siralomtól

Radnótin

át

Illyés

Egy mondatáig. Ez is egy összegzés, egy új állomása annak az útnak, amit elkezdtünk Istvánnal.

- Ki lesz a beszélgetőtársa ma délután a Tudásközpontban?

-

Ágoston Zoli

, a Jelenkor főszerkesztője, amelynek nagyon örülök, hiszen a lap nagyon nívós és évtizedek óta jól tartja magát az irodalmi életben, ráadásul a legutóbbi számban, - amely a rendezvényen is kapható lesz - egy versem is megjelent. Pécsi kötődésem egyik kedves emléke is megjelenik a költeményben.

Ferenczi László

, volt tanárom, nagyszerű filológus egyszer engem, a tejfölösszájú negyedévest megbízott azzal, hogy tartsam meg Pécsett az egyetem francia tanszékén az ő belga irodalom óráját. Szép emlékeim között marad meg, hogy az utolsó órát a Sétatér gesztenyefái alatt tartottuk meg a hallgatókkal, de jártam a Művészetek Házában és már voltam máskor is itt a Tudásközpontban. Sok szállal kötődöm a városhoz, melyek között családi kapcsolatok is vannak, és most újra úgy érzem, hogy jó itt lenni.